

เทคนิคการจำ: สะท้อนการเรียนรู้การสะกดคำในภาษาไทย

วันจรัตน์ เดชวิสัย¹ และ เรวดี คงสุวรรณ²

Received: 27 July 2023; Revised: 10 August 2023; Accepted: 17 August 2023

บทคัดย่อ

การเรียนการสอนภาษาไทยควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความรู้ในภาษาและการสื่อสาร ซึ่งกลวิธีการเลือกใช้ถ้อยคำและการสะกดคำเป็นปัจจัยสำคัญต่อผู้เรียนภาษา เทคนิคการจำคำศัพท์ เพื่อสะกดคำที่ถูกต้องจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนระลึกในสิ่งที่เรียนรู้และคงสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในระยะเวลานาน บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องการสะกดคำ และนำเสนอเทคนิคการจำคำภาษาไทยในการสะกดคำที่ถูกต้อง โดยนำทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful verbal learning) ของ ออซูเบล (Ausubel) อธิบายความสำคัญการเรียนรู้คำศัพท์ที่มาจากความเข้าใจอันส่งผลให้สมองเกิดความคิดรวบยอดจากสิ่งที่เรียนรู้และต่อยอดความรู้จนสามารถเขียนสะกดคำและนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างถูกต้องตรงความหมาย ผลการศึกษาเทคนิคการจำคำศัพท์เพื่อเป็นแนวทางการเขียนสะกดคำมี 5 วิธี ได้แก่ 1. คำแกน (The Keyword Method) 2. การแยกคำเป็นส่วนย่อย 3. การแปลงตัวอักษรในคำทุกตัวให้มีความหมาย (Embedded Letter Strategies) 4. การซ้อนคำ 5. การสร้างเสียงสัมผัส

คำสำคัญ: เทคนิคการจำ, การสะกดคำ, คำศัพท์, ภาษาไทย¹ อาจารย์ สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

E-mail : wancharat.d@phuket.psu.ac.th

² อาจารย์ สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

Email : ravadee.k@phuket.psu.ac.th

Memorizing Technique: Reflect on learning to spell in Thai

Wancharat Dechwilai¹ and Ravadee Kongsuwan²

Abstract

Choosing the right words and know the spelling is crucial in learning Thai as a foreign language. This research focuses on creating long term memory of word learning. The aim of this research is two folds: to investigate errors in spelling, and to offer technique for remember words meaning and spelling. The meaningful verbal learning theory by Ausubel was employed as the main framework of analysis. From the results, five techniques are proposed to improve long-term memory and spelling of Thai words namely; using.

Keywords : word segmentation, embedded letter, duplicating and rhyme.

¹ Lecturer, Faculty of International Studies, Prince of Songkla University, Phuket Campus.

E-mail: wancharat.d@phuket.psu.ac.th

² Lecturer, Faculty of International Studies, Prince of Songkla University, Phuket Campus.

E-mail: ravadee.k@phuket.psu.ac.th

บทนำ

ทักษะการสื่อสารประกอบด้วย 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีการมุ่งพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทักษะการเขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อการถ่ายทอดความรู้ ความคิดประสบการณ์จากผู้ส่งสารไปให้ผู้รับสารด้วยตัวอักษร จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการคิดและความรู้ในภาษา เพราะหากมีความบกพร่องด้านการใช้ภาษาก็จะส่งผลให้การสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จ ดังที่ ปรีชา ทิชนิพนธ์ (2523, น.16) ได้กล่าวถึงลักษณะผู้ใช้ภาษาดังกล่าวไว้ว่า “หากผู้ใช้ภาษาขาดความรับผิดชอบ ไม่เอาใจใส่ต่อการใช้ภาษาของตนและผู้อื่นและใช้ภาษาไทยโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษาแล้ว ก็จะเป็นเหตุให้ภาษาถึงความวิบัติได้ง่าย ซึ่งผลที่ตามมาคือ คนในสังคมจะใช้ภาษาสื่อสารกันไม่เข้าใจ” การพัฒนาการเรียนรู้ด้านการเขียนต้องคำนึงถึงความรู้ในภาษาและการสื่อสาร โดยเฉพาะการสะกดคำต้องถูกต้องตรงความหมาย มีความรอบคอบในการเขียนและรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์การสื่อสาร ดังนั้นการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารด้านการเขียนสิ่งที่ต้องระมัดระวัง คือ ความรู้ในภาษา ระดับภาษา และข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ

การสะกดคำเป็นทักษะสำคัญของผู้มีคุณสมบัติที่ดีด้านการเขียนเพราะนอกจากใช้คำได้ถูกต้องตรงความหมายและสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์แล้ว ยังเป็นศิลปะการสื่อสารที่สะท้อนความสามารถเชิงภาษา ดังที่ เว็บสเตอร์ (Webster) (อ้างถึงในกระทรวงศึกษาธิการ, 2552) กล่าวว่า “การเขียนสะกดคำคือ ศิลปะหรือเทคนิคในการสร้างคำโดยใช้อักษรตามแบบที่สังคมยอมรับ” แต่ปัจจุบันพบว่า ผู้ใช้ภาษาและนักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ ได้แก่ การสะกดการันต์ การใช้คำไม่ตรงความหมาย ความไม่รอบคอบด้านการเขียน และคำที่มักสะกดผิด ได้แก่ อนุญาต เขียนเป็น อนุญาติ ลายเซ็น เขียนเป็น ลายเซ็นต์ อัฒจันทร์ เขียนเป็น อัฒจรรย์ พลวัต เขียนเป็น พลวัตร เป็นต้น ซึ่งสาเหตุมาจากการมีความรู้ด้านภาษาน้อย การไม่ทราบความหมายของคำ การไม่ระมัดระวังในการเขียน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรรัตน์ อักษรกาญจน์ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี พบว่า “ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การเขียนสะกดคำ และการใช้คำฟุ่มเฟือย ด้านการใช้ประโยค ได้แก่ ประโยคใช้หน่วยเกิน ประโยคเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และประโยคเรียงลำดับผิด และสาเหตุที่ส่งผลต่อข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจ

พื้นฐานในการใช้ภาษาทั้งการใช้คำและการใช้ประโยค อิทธิพลของภาษาอื่น เขียนน้อย ขาดความรอบคอบ”

จากผลการวิจัยข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่า ข้อบกพร่องการสะกดคำที่พบในด้านกระบวนการเรียนการสอนควรมีเทคนิควิธีการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเขียน โดยเฉพาะเทคนิคการจำคำศัพท์เพื่อการเขียนสะกดคำ เพราะเทคนิคการจำเป็นกลวิธีการเรียนการสอนที่ฝึกทักษะการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาที่ออกแบบการจำคำอย่างมีความหมาย โดยการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับกฎเกณฑ์เดิม เพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์คำและต่อยอดการสะกดคำ สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารด้านการเขียนประเภทอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาข้อบกพร่องการสะกดคำและนำเสนอเทคนิคการจำคำในการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง โดยนำทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful verbal learning) ของ ออซูเบล (Ausubel) อธิบายความสำคัญของเทคนิคการจำการเรียนรู้คำศัพท์ที่มาจากความเข้าใจ อันส่งผลให้สมองเกิดความคิดรวบยอดจากสิ่งที่เรียนรู้และต่อยอดความรู้ จนสามารถเขียนสะกดคำและนำคำศัพท์ไปใช้ได้ถูกต้องตรงความหมาย

1. การเรียนภาษาและการสะกดคำ

1.1 แนวคิดการเรียนภาษาและการสะกดคำ

การเรียนการสอนภาษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติและทักษะทางภาษาที่ดี ผู้เรียนต้องมีความรู้ด้านภาษาและการสื่อสาร ดังที่ Hedge (2000, pp.46-55 อ้างถึงใน ดุสิตา ชันธพงษ์, 2560) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของผู้มีทักษะทางภาษาและการสื่อสาร สรุปดังนี้

1) ความรู้ในภาษา (Linguistic Competece) หมายถึง ความรู้ตามหลักไวยากรณ์ ภาษา ได้แก่ การสะกด การออกเสียงคำศัพท์ การสร้างคำ โครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ ประโยค และความหมายด้านภาษา

2) ด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence) หมายถึง ความสามารถด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การรู้จักใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ และการรู้จักใช้ภาษาเหมาะสมกับกาลเทศะและบริบทสังคม

3) ด้านการเรียงร้อยถ้อยคำในภาษา (Discourse Competence) หมายถึง สามารถเรียบเรียง เชื่อมโยงภาษาให้สอดคล้อง และภาษาสละสลวยทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน

4) ด้านกลยุทธ์ในการใช้ภาษา (Strategic Competence) หมายถึง มีเทคนิควิธีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งความรู้ทางภาษาอย่างเดียวไม่เพียงพอ จำเป็นต้องมีกลยุทธ์ทางภาษาเพื่อให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ (Achievement strategies)

5) ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงความคิดและการถ่ายทอดถ้อยคำภาษาหรือมีความสามารถโต้ตอบการสื่อสารได้อย่างรวดเร็วในสถานการณ์จริง (Real time)

คุณสมบัติผู้มีความสามารถด้านการใช้ภาษาที่ดีจำเป็นต้องมีทักษะความรู้ด้านภาษาและการสื่อสาร โดยการเรียนรู้คำศัพท์ และการสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งความรู้ทางด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะถ้าหากสะกดคำบกพร่องอาจทำให้สื่อความหมายไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร ซึ่งมีผู้ให้ความหมายและความสำคัญการสะกดคำไว้ ดังนี้

การสะกดคำ ความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2546, น.1149) ได้ให้ความหมายสะกดคำ (ก) หมายถึง เขียนหรือบอกตัวอักษรที่ประกอบกันเป็นคำ , เรียกพยัญชนะที่บังคับตัวอักษรข้างหน้าให้เป็นมาตราต่าง ๆ เช่น แม่กน น สะกด แม่กต ต สะกด

วรรณิ โสมประยูร (2539, น.542) การเขียนสะกดคำ เป็นวิธีเขียนคำโดยเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการ

สมพงษ์ ศรีพยาด (2553, น.35) ได้กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ คือ “การเขียนเรียงลำดับอักษรได้แก่ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์โดยเรียบเรียงเป็นคำได้ถูกต้อง”

สรุปได้ว่า การสะกดคำ หมายถึง การเขียนที่ประกอบเป็นคำตามหลักภาษาไทยและสามารถออกเสียงและมีความหมายสื่อสารได้ตามหลักพจนานุกรมฯ ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญการสะกดคำไว้ ดังนี้

วัฒนา บุรกลีกร (อ้างถึงในกระทรวงศึกษาธิการ, 2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสะกดคำไว้ในเอกสารประกอบคำบรรยายการใช้ภาษาไทยเรื่อง วิธีใช้ภาษาไทยว่า “เรื่องของการเขียนตัวสะกด เป็นเรื่องสำคัญมากต้องระมัดระวังเป็นที่สุด เพราะการเขียนสะกดผิด นอกจากจะผิดหลักอักษรวิธีแล้ว ยังทำให้สื่อความหมายที่เข้าใจกันไม่ได้อีกด้วย”

ณัฐชา เรืองเกษม (2547, น.26) แสดงความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญการเขียนสะกดคำสรุปได้ว่า การสื่อความหมายด้วยการเขียนนั้นการสะกดคำมีความสำคัญมากที่สุด เพราะถ้าเขียนคำไม่ถูกต้องก็เหมือนการพูดผิดทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่ถ้าหากสะกดคำได้ถูกต้องก็จะช่วยให้การสื่อความหมายด้านการเขียนมีประสิทธิภาพ

ทิพวรรณ นามแก้ว (อ้างถึงในศิริพร ทวีชาติ, 2537, น.11) ได้กล่าวถึงความสำคัญสรุปว่าการสะกดคำเป็นแขนงหนึ่งของการเขียนและเป็นพื้นฐานการเรียนรู้การสอนทุกสาขาวิชา ซึ่งการสอนสะกดคำเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักกฎเกณฑ์การประกอบคำเพื่อจะได้หลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดและเขียนถูกต้อง จึงมีกระบวนการเรียน ได้แก่ การเรียนรู้คำ ผูกการออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ตัวอักษรกับเสียง และจำส่วนประกอบของคำนั้น ๆ ได้

ดังนั้น การสะกดคำมีความสำคัญต่อการสื่อสารด้านการเขียน ถ้าเขียนสะกดคำถูกต้องตรงความหมายก็ช่วยให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถส่งสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และคุณสมบัติที่ดีของผู้มีทักษะการเขียนควรมีการสะกดคำที่ถูกต้อง เพราะสามารถเลือกใช้คำได้ถูกต้องตรงความหมายตามเจตนาที่ต้องการสื่อสาร

1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้

ปี. เอฟ. สกินเนอร์ (อ้างถึงใน มัลลิกา คณานุรักษ์, 2547 น.61) การเรียนรู้ คือ “การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตที่สังเกตได้จากการตอบสนอง”

มอร์ริส (อ้างถึงในวรรณิ ลิ้มอักษร, 2540, น.50) การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวร ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์และการปฏิบัติฝึกฝน

ประดินันท์ อุปรมัย (2540, น.121) การเรียนรู้ คือ “การเปลี่ยนแปลงของบุคคลอันมีผลเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์ โดยการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นเหตุทำให้บุคคลเผชิญสถานการณ์เดิมแตกต่างไปจากเดิม ประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหมายถึงทั้งประสบการณ์ทางตรงและประสบการณ์ทางอ้อม”

สรุป การเรียนรู้ (Learning) เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ได้รับจากประสบการณ์ตรงและประสบการณ์ทางอ้อม และการฝึกฝน อันส่งผลให้พฤติกรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งทฤษฎีพุทธิปัญญา (Cognitive Science) มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้านการสะกดคำในด้านความจำ ดังที่ วรลักษณ์ ธีราโมกษ์ (อ้างถึงใน มัลลิกา คณานุรักษ์, 2547) ระบุว่า “แนวคิดนี้ให้ความสนใจเรื่องกระบวนการคิดของสมอง ได้แก่ การรับรู้ การเรียนรู้ การจำอย่างมีความหมายและการจัดทำข้อมูลอันเป็นระบบ แต่จะเน้นแรงจูงใจซึ่งเป็นกระบวนการทางสมองที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้และรับรู้สิ่งต่าง ๆ เพื่อนำไปคิดตัดสินใจแก้ปัญหา” ดังนั้น การเรียนรู้แนวคิดพุทธิปัญญาเป็นกระบวนการคิดของสมองที่มาจากสิ่งเร้าทำให้เกิดการรับรู้ เรียนรู้ ประมวลผลและจดจำ โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความหมาย (A Theory of meaningful verbal learning) ของ ออซูเบล (Ausubel) ที่เน้นการเรียนรู้ด้วยความเข้าใจอย่างมีความหมายเป็นสำคัญ ดังที่ ชัยวัฒน์

สุทธิรัตน์ (2552, อ้างถึงใน วนิดา ฉัตรวิราคม) ได้อธิบายทฤษฎีและการประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน สรุปได้ ดังนี้ ความหมายการเรียนรู้ที่มีความหมาย (A Theory of meaningful verbal learning) คือ การเรียนรู้ที่มาจากความเข้าใจ ซึ่งถ้าหากการเรียนรู้นั้นได้รับการเชื่อมโยงระหว่างความรู้ใหม่และความรู้เก่าก็จะทำให้มีการเรียนรู้สิ่งใหม่ที่มีความหมายและช่วยให้จำและระลึกสิ่งที่เรียนรู้ได้เป็นอย่างดี โดยไม่ต้องท่องจำ ซึ่งสามารถนำทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ ดังนี้

1. ผู้สอนควรมีการนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ด้วยการสำรวจความรู้พื้นฐาน ความเข้าใจในบทเรียน
2. กิจกรรมการเรียนการสอนควรสอนด้วยการเชื่อมโยงความรู้เก่าและความรู้ใหม่เข้าด้วยกัน เพื่อให้มีความเข้าใจความหมายและความสัมพันธ์ของข้อมูลแต่จะไม่เน้นการท่องจำ
3. กิจกรรมการเรียนการสอนควรจัดหมวดหมู่ความคิด (Advance Organizer) คือ การจัดทำแผนที่ความคิด ความรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อสะท้อนความคิดรวบยอดความสัมพันธ์องค์ความรู้ที่ได้การเรียนรู้
4. การเรียนการสอนควรมีการจัดหมวดหมู่ความรู้ โดยจัดสิ่งที่คล้ายกันหรือสัมพันธ์กันไว้อย่างเป็นระบบ
5. การเรียนการสอนควรมีการวางกรอบหลักการหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้ไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นเป้าหมายและสร้างมโนภาพสิ่งที่เรียนรู้และบทเรียนออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ความรู้

บทความฉบับนี้จึงได้นำแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (A Theory of meaningful verbal learning) ของ ออซูเบล (Ausubel) มาเป็นหลักคิดในการอธิบายการเรียนรู้เทคนิคการจำคำศัพท์ภาษาไทยในการเขียนตัวสะกดให้ถูกต้อง เพราะปัญหาการสะกดคำส่วนใหญ่มาจากการใช้แนวเทียบผิด หรือจำตัวแบบโดยไม่เข้าใจความหมาย อันส่งผลให้มีข้อบกพร่องการเขียนสะกดคำ ดังนั้นทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายเป็นทฤษฎีที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ด้วยความเข้าใจมากกว่าการท่องจำ โดยหากจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงหรือสัมพันธ์กันอยู่ในกลุ่มเดียวกันก็จะทำให้เกิดมโนภาพจากผลการเรียนรู้เป็นผลต่อการระลึกและคงความรู้ได้นาน

2. สภาพปัญหาและข้อบกพร่องการสะกดคำในภาษาไทย

ปัจจุบันพัฒนาการสังคมมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้รูปแบบภาษาและการสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้ผู้เรียนไม่คำนึงถึงการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาและประเภทของงานเขียน เช่น นำภาษาไม่เป็นทางการมาใช้ในภาษาเขียน หรือนำคำในอินเทอร์เน็ต

สื่อสิ่งพิมพ์โฆษณามาเป็นแนวเทียบในการเขียนเอกสารที่เป็นทางการ ดังที่ พระธรรมกิตติวงศ์ (อังกถึงใน สุภัทร แก้วพัตร, 2560, น. 92-93) ได้กล่าวถึง สภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันไว้สรุปได้ว่า ประเด็นที่หนึ่ง เกิดจากการใช้ภาษาที่ไม่รอบคอบ ไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์ภาษา ประเด็นที่สอง ไม่เห็นความสำคัญการใช้ภาษาจึงทำให้ไม่มีการแก้ไขคำให้ถูกต้อง ประเด็นที่สาม เครื่องคิดหลักไวยากรณ์มากจนทำให้มีการสื่อสารที่บกพร่อง

สาเหตุข้างต้นสะท้อนให้เห็นปัญหาข้อบกพร่องด้านการสะกดคำในภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ของบุญญาพร ทองจันทร์ (2560) ศึกษาปัญหาด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) “เครื่องมือทำการทดสอบได้แก่ งานเขียนเรื่องจากประสบการณ์และงานเขียนจากจินตนาการจำนวน 2 ชุด ทั้งสิ้น 80 จำนวน และทำการวิเคราะห์ปัญหาด้านการเขียนภาษาไทย 4 ประเด็น คือ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผลสรุปการวิจัยของงานเขียนทั้ง 2 ประเภท พบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ด้านการใช้คำ รองลงมาคือ การสะกดการันต์ ด้านการใช้ประโยค และพบน้อยที่สุดคือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน” นอกจากนี้ ฐาปกรณ์ อ่วมสถิตย์ ลักษณะ รุ่งโรจน์ และกนกวรรณ ศรีบุญธรรม (2562) ศึกษาการแก้ไขปัญหาการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ถูกต้องในร้านอาหารบริเวณสถานศึกษา อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า “คำสะกดไม่ถูกต้องในร้านอาหารและริมบาทวิถีมีการสะกดผิดทั้งหมด 49 คำ นับเป็นจำนวนครั้งรวมทั้งสิ้น 175 คำ คำที่พบมากที่สุดคือ ผัดกะเพรา รองลงมาคือ ผัดไทยและซูปปน้อไม้ ส่วนสาเหตุหลักที่ทำให้สะกดคำไม่ถูกต้องนั้นมาจากแนวเทียบผิดและเป็นคำภาษาต่างประเทศ” ดังนั้น จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย สภาพปัญหาด้านการเขียนสะกดคำและแนวคิดหลักการใช้คำและข้อบกพร่องด้านสะกดคำของทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2550, หน้า 82-90) สามารถสรุปสาเหตุของปัญหาและข้อบกพร่องการสะกดคำได้ดังนี้

1) การใช้แนวเทียบผิด มาจากความสามารถในการเรียนรู้ที่มีความบกพร่องด้านการสังเกต หรือความไม่รอบคอบ ทำให้มีแนวเทียบการสะกดผิด เช่น

คำที่สะกดผิด	แนวเทียบผิด	คำที่สะกดถูก
โอกาส	อากาศ	โอกาส
ทะเลสาป	คำสาป	ทะเลสาบ
ต้นโพธิ์	โพธิ์	ต้นโพ

คำที่สะกดผิด	แนวเทียบผิด	คำที่สะกดถูก
อานิสงษ์	พระสงฆ์	อานิสงส์
สิงห์โต	สิงห์	สิงโต
รื่นรมณ์	อารมณ์	รื่นรมย์

2) การสะกดคำตามตัวแบบ ได้แก่ การใช้คำตามสื่อสารมวลชน สื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์ หรือสื่อดิจิทัลต่าง ๆ เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากทำเนียบภาษาหรือหน้าที่ของภาษาของงานเขียนแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์การสื่อสารแตกต่างกัน ดังที่ ศิราพร ฐิตะฐาน (อ้างถึงในกองเทพ เคลือบพณิชกุล, 2542, น.12) ได้กล่าวว่า “หนังสือพิมพ์เป็นวรรณกรรมที่ใกล้ชิดกลุ่มชนมากที่สุดและมีการใช้ภาษาลักษณะพิเศษ ต่างไปจากภาษาเขียนธรรมดา ทั้งนี้เพราะมีเนื้อที่จำกัดและต้องการให้สะดุดใจผู้อ่าน” ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้มีทักษะการใช้ภาษาหรือประสบการณ์การใช้ภาษาไม่มากพอ อาจสะกดคำตามตัวแบบที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่น

ผัดไท	คำที่ถูกต้อง	ผัดไทย
ผัดกระเพรา	คำที่ถูกต้อง	ผัดกะเพรา
น้ำลำไย	คำที่ถูกต้อง	น้ำลำไย
เครื่องสำอางค์	คำที่ถูกต้อง	เครื่องสำอาง
ดิจิตอล	คำที่ถูกต้อง	ดิจิทัล
โปรโมชั่น	คำที่เขียนถูก	โปรโมชัน

3) การสะกดคำโดยไม่ทราบความหมาย เนื่องจากคำมีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง และคำมีหลายประเภท อาทิ คำพ้องความหมาย คำพ้องรูป คำพ้องเสียง คำหลายหน้าที่ เป็นต้น การเลือกใช้คำควรเลือกให้ถูกต้องตรงความหมาย ซึ่งคำที่เป็นข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ เช่น

กบ - เต็มมาก เต็มแน่น ใช้กรณีที่เกิดขึ้นธรรมชาติ เช่น เลือดกบปาก มะพร้าวมีลูกกบคอ

กลบ - กิริยา นำสิ่งที่เป็นผงโรยทับข้างบนเพื่อปิดบัง เช่น เขาโรยดินกลบขี้แมว

คร่ำครี - เก่า ไม่ทันสมัย เช่น บางคนเชื่อถือเรื่องไสยศาสตร์ซึ่งมีความคิดคร่ำครีมาก

คร่ำคร่า - เก่าจนทรุดโทรม เช่น เรือไทยริมน้ำเก่าคร่ำคร่า

สร้างสรรค์ ก. สร้างให้มีเป็นขึ้นหรือ ว.มีลักษณะริเริ่มในทางดีหรือสร้างสรรค์ ก.พบปะวิสาสะกัน

จัดสรร ก. แบ่งส่วนไว้โดยเฉพาะ, ปั่นไว้ใช้เพื่อประโยชน์โดยเจาะจง

4) การสะกดผิดเพราะออกเสียงผิด สะกดคำตามการออกเสียงพูด หรือตามความนิยม
 คลินิก (อ่านว่า คลิ-หนิก) นิยมยืมเสียงเป็น คลินิก (ออกเสียงสระอิเป็นสระอี)
 โฆษณา (โคด-สะ-นา) ออกเสียงเป็น โค-สะ-นา
 หมหยักศก ออกเสียง หม-หยัก-โคก (การยืมเสียงสระโอะเป็นสระโอ อาจสะกดคำตามเสียงพูด)
 เครื่องราง ออกเสียงเป็น เครื่องลาง
 อะไหล่ ออกเสียงเป็น อา-หลั้ย
 เรียร์ (เก็บเงิน) ออกเสียงเป็น เรียร์ราย (เกลื่อนกลาด)

5) การสะกดผิดเพราะใส่วรรณยุกต์ผิด เช่น

เจ็ด	คำที่ถูกต้อง	เจ็ด
นี้จะคะ	คำที่ถูกต้อง	นะคะ
คะ	คำที่ถูกต้อง	ค่ะ
ขนมเค้ก	คำที่ถูกต้อง	ขนมเค้ก
กุเกิ้ล	คำที่ถูกต้อง	กูเกิ้ล
คลิ๊ก	คำที่เขียนถูก	คลิก

การยกตัวอย่างปัญหาและสาเหตุที่เป็นข้อบกพร่องการใช้ภาษาในการเขียนสะกดคำข้างต้น เป็นการประมวลผลจากการศึกษาและประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนการสอน ซึ่งข้อเท็จจริงของปัญหาการสะกดคำ อาจปรากฏได้หลายกรณี แต่อย่างไรก็ดีถ้าผู้ใช้ภาษามีความเข้าใจความหมายของคำ และมีเทคนิคการจำคำศัพท์ที่ใช้การเขียนสะกดคำก็จะทำให้มีทักษะมีความรู้ด้านการใช้ภาษา และการสื่อสารที่ดี

3. เทคนิคการจำและการเขียนสะกดคำศัพท์

มนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้และนำประสบการณ์ที่ระลึกได้จากการเรียนรู้มาใช้ได้ ลักษณะดังกล่าว เรียกว่า การจำ (Remembering) ซึ่ง อุบลรัตน์ เพ็งสถิตย์ (2535, น.7) ได้อธิบายว่า “ความจำจัดเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งทางจิตใจ ซึ่งเป็นกระบวนการที่เป็นความสามารถในการตอบสนองต่อบางสิ่งบางอย่างที่เคยมีประสบการณ์มาแล้วให้สามารถแสดงออกมาได้อีกครั้งหนึ่ง หรือเป็นความสามารถในการระลึกถึงเหตุการณ์หรือสิ่งต่าง ๆ ให้ฟื้นกลับมาอีกครั้งหนึ่ง” ส่วนจิราภา เต็งไตรรัตน์ (อ้างถึงใน มัลลิกา คณานุรักษ์, 2547) อธิบายความหมาย ไว้ว่า “การจำ คือ ความสามารถคงสิ่งที่เรียนรู้ได้และสามารถระลึกได้ ซึ่งการจำเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจเช่นเดียวกับ

การรับรู้ การคิด พฤติกรรมที่เกิดภายในจิตใจนี้เป็นพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง” ส่วนไสว เลี่ยมแก้ว (2528) อธิบายกระบวนการจำว่ามี 3 ระยะ สรุปได้คือ ระยะแรก สิ่งเร้าภายนอกมากระทบกับประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทำให้เกิดการรับรู้และเปลี่ยนข้อมูลไป ในรูปของรหัสเพื่อรวบรวมสิ่งที่รับรู้ เป็นการบันทึกข้อมูลไว้ในความจำ ระยะที่สองเป็นการคงสิ่งที่เรียนรู้หรือเก็บข้อมูลไว้ในระยะเวลาหนึ่ง และสุดท้าย คือการค้นคืนเป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่มากระตุ้นเพื่อเป็นการเรียกข้อมูลกลับมาใช้ ซึ่งนักจิตวิทยาเชื่อว่า การเข้ารหัสซ้อนมากช่วยให้จำได้ดี และความสามารถในการจำขึ้นอยู่กับความลึกของรหัส ดังนั้น การจำจึงเป็นกระบวนการทางจิตใจ ที่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งเร้าที่เกิดจากการเรียนรู้ และสามารถคงสิ่งที่เรียนรู้ได้ในระยะเวลาหนึ่ง แต่ถ้าหากมีการเรียนรู้ด้วยการตีความรหัสที่ซับซ้อนก็จะทำให้มีความสามารถในการจำและระลึกในสิ่งที่เรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

เทคนิคการจำ (Mnemonic) เป็นเครื่องมือที่ช่วยกระตุ้นความจำ ซึ่ง ฮิกบี (Higbee, 1979 อ้างถึงใน ศิริพร ทวีชาติ, 2537น. 27) ได้อธิบายว่า “เทคนิคการจำเป็นกลวิธีการปรับปรุงความจำ (method of memory improvement) ซึ่งมาจากภาษากรีกว่า memonikos แปลว่า การจำ (Remember) ซึ่งเป็นศาสตร์และศิลปะที่ว่าด้วยการปรับปรุงความจำเป็นระบบหนึ่งที่ช่วยฝึกฝนความจำ”

ดังนั้น เทคนิคการจำคำเพื่อการเขียนตัวสะกดจึงเป็นส่วนหนึ่งเครื่องมือการเรียนรู้ทางภาษา ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถระลึกสิ่งที่เรียนรู้ได้โดยไม่ต้องท่องจำและจากการศึกษาพบเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและน่าสนใจ ดังนี้ พาสนา จุลรัตน์ (2548, น.190) ได้นำเสนอเทคนิคในการช่วยจำไว้ 5 วิธี ได้แก่ 1. การสร้างเสียงสัมผัส (Rhymes) 2. การสร้างคำเพื่อช่วยความจำจากอักษรตัวแรกของแต่ละคำ (Acronym) 3. การสร้างประโยคที่มีความหมายจากอักษรตัวแรกหรือที่ต้องการจำ 4. การสร้างรหัส (Coding) หรืออักษรย่อ 5. การใช้เทคนิคเอสคิว ทรีอาร์ (SQ3R)

เทคนิคการสอนการสอนคำศัพท์ภาษาไทยด้วยวิธีซ่อนคำ (Mnemonics) : ซึ่งเป็นการใช้เทคนิคการจำคำศัพท์ด้วยวิธีการนำคำที่ต้องการจำมาเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่มีอยู่แล้วในความจำ โดยการใช้สิ่งต่าง ๆ เช่น ภาพวาด ภาพสื่อสาร หรือวัตถุสัญลักษณ์เพื่อเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่ต้องการจำ เช่น คำว่า รัก สามารถซ่อนคำว่า รักษา หรือ รักบี้ เพื่อช่วยจดจำได้ง่ายขึ้น ซึ่งการสอนคำศัพท์ด้วยเทคนิคช่วยจำนั้นยังพบว่าจะช่วยให้ผู้เรียนมีการจดจำคำศัพท์ได้อย่างเป็นระบบ และการจำมีความคงทนที่ยาวนานขึ้นอีกด้วย (ชลลดา เรืองฤทธิ์วารี, 2553)

เทคนิครหัสคู่ (Dual coding) เป็นเทคนิคการสอนที่เน้นการใช้สองช่องทางของการรับรู้ คือ การใช้ระบบการรับรู้ทางสัมผัสและการรับรู้ทางสังคม ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทย การนำเข้า หรือการเชื่อมโยงสองช่องทางนี้เข้าด้วยกันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้และจำคำศัพท์ ได้มากขึ้น การนำเทคนิครหัสคู่เข้ามาใช้ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทย สามารถทำได้โดยใช้ ภาพประกอบ (visuals) ร่วมกับคำศัพท์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพรวมของคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น และเก็บไว้ในหน่วยความจำได้ดีกว่าการเรียนรู้เพียงผ่านคำพูดเท่านั้น นอกจากนี้ เทคนิค รหัสคู่ยังสามารถใช้เทคโนโลยีในปัจจุบัน เพื่อเชื่อมโยงการจดจำได้อีกด้วย เช่น การใช้ระบบ Augmented Reality หรือ AR ซึ่งใช้แทนภาพประกอบโดยใช้ควคูปกับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ต่าง ๆ ช่วยให้การจดจำคำศัพท์มีประสิทธิภาพมากขึ้น (พจน์ศิริรินทร์ ลิ้มปิ่นนันทน์, 2560)

ศิริพร ทวีชาติ (2537) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคการจำในแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทย ที่มีลักษณะก่อกำเนิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 74 คน จัดเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่ม ทดลอง กลุ่มละ 37 คน และวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบใช้ t-test แบบ Paired-test และ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มโดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการ เขียนสะกดคำของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อันเป็นการ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกที่ให้เทคนิคการจำมีผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยไม่ใช้เทคนิคการจำสะท้อนให้เห็นว่า เทคนิคการจำมีความสำคัญต่อการเรียนรู้การจำเพื่อช่วยใน การเขียนสะกดคำ ช่วยให้สิ่งที่เรียนรู้ได้เป็นเวลานาน ในการนี้จึงขอเสนอแนวทางการจำที่มีผล ต่อการเรียนรู้ภาษา ดังนี้

1. วิธีคำแกน (The Keyword Method) เป็นการเชื่อมโยงต่อเนื่องกัน 2 ขั้นตอน คือ การเชื่อมโยงเสียงหรือการสะกดคำกับการเชื่อมโยงจินตภาพ โดยการให้ภาพหรือประโยคเป็นสื่อ นอกจากนี้สามารถนำเสนอเฉพาะส่วนของพยางค์ที่มักสะกดไม่ถูกต้องมาแปลงเป็นตัวอักษรแล้ว กำหนดเป็นคำที่มีความหมาย (ศิริพร ทวีชาติ, 2537, หน้า 32-33)

1.1) พยางค์ที่มักสะกดไม่ถูกต้อง

สร้างสรรค์ ก. สร้างให้มีให้เป็นขึ้น หรือ ว. มีลักษณะริเริ่มในทางดี หรือสั่งสรรค์

ก. พบปะวิสาสะกัน จัดสรร ก. แบ่งส่วนไว้โดยเฉพาะ, ปั่นไว้ใช้เพื่อประโยชน์โดยเจาะจง

เทคนิคการจำ คือ สรรค์ - คิด คุญ (สร้างสรรค์ สั่งสรรค์) สรร - รักเลือก (บ้านจัดสรร สรรหา)

โจทย์ น. คำถามในวิชาคณิตศาสตร์

โจทก์ น. ผู้กล่าวหา. บุคคลผู้ฟ้องคดีต่อศาล

เทคนิคการจำ คือ โจทย์ – ยุ่งยาก, โจทก์ – กล่าวหา,

ลายเซ็น จำว่า **เน้นคน** (พยานุเคราะห์พยางค์ น.หนู โยงไปกับคำว่า เน้นคน พยานุเคราะห์ต้น น.หนู)

เปอร์เซ็นต์ จำว่า **ตัวเลข** (พยานุเคราะห์พยางค์ ต.เต่า โยงไปกับคำว่า ตัวเลข พยานุเคราะห์ต้น ต.เต่า)

รสชาติ คำว่า รส น. สิ่งที่ได้ด้วยลิ้น เช่น เปรี้ยว หวาน เค็ม ฝาด, ชาติ น. การเกิด, กำเนิด ดังนั้น รสชาติ (น. รส) (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.927) มีความหมาย สิ่งที่เกิดการรับรู้ด้วยรส ซึ่งจะสะกดเป็น รสชาติ คำว่า ชาติ ว. สีแดงสดอย่างหนึ่ง เรียกว่า สีแดงชาติ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.359)

เทคนิคการจำ รสชาติ - ต้องชิม ภาษา - แดง กากบาท (ภาษา น. เครื่องหมายรูปกากบาท สีแดงชาดบน พื้นขาว (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.109)

1.2) การเชื่อมโยงคำที่สะกดกับจินตภาพโดยมีความสัมพันธ์กับความหมาย

ตักบาตร ก. เอาของใส่บาตรพระ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.448)

บิณฑบาต [บิณฑะ-] (แบบ) น. ก้อนข้าว. (ป.ส.ปิณฑะ) บิณฑบาต น. อาหาร (ใช้แก่ พระภิกษุสงฆ์) (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.448)

เทคนิคการจำ ตักบาตร จำว่า พระรอ (มี ร เรือ) บิณฑบาต จำว่า พระไม่รอ (ไม่มี ร เรือ)

(คำว่า บาตร และ บาท เป็นคำพ้องเสียง ส่วนใหญ่เขียนมี ร เรือ เป็น บิณฑบาตร)

อัมจันทร์ น. ที่นั่งเป็นชั้น ๆ สำหรับดูการแสดงมีลักษณะเป็นรูปครึ่งวงกลม (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.1351)

น้ำจันท์ หมายถึง น. เหล้า. ส่วนคำว่า จันท์ แปลว่า ว. ดุร้าย, หยาบช้า, เกรี้ยวกราด, ฉุน, ฉุนเฉียว (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.580)

เทคนิคการจำ คือ อัมจันทร์ ที่นั่งรูปพระจันทร์ครึ่งดวงอัม (ครึ่ง) + จันท์ (พระจันทร์)

น้ำจันท์ น้ำเปลี่ยนนิสัย หมายถึง เหล้า มาจาก น้ำ + จันท์ (ทารุณโหดร้าย)

เครื่องสำอาง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (น.261) น. สิ่งเสริมแต่งหรือบำรุงใบหน้า ผิวพรรณ ผม ฯลฯ ให้ดูงาม เช่น แป้ง ลิปสติก ดินสอเขียนคิ้ว **เทคนิคการจำ** เครื่องสำอาง จำว่า งดงาม

2. วิธีแยกคำเป็นส่วนย่อย คือ การแยกคำออกเป็นพยางค์เพื่อช่วยให้จำง่ายขึ้นและนำไปเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง เช่น สามารถ จำว่า สา-มา-รถ (ศิริพร ทวีชาติ, 2537, น.33) ตัวอย่าง

เทคนิคการจำ	โคตร	จำว่า	โค-ต-ร	ปรารถนา	จำว่า	ปราร-รถ-นา
	กะเพรา	จำว่า	กะ-เพรา	ชะลอ	จำว่า	ชะ-ลอ
	กิจจะลักษณะ	จำว่า	กิจ-จะ-ลักษณะ	สับประรด	จำว่า	สับ-ปะ-รด

3. การแปลงตัวอักษรในคำทุกตัวให้มีความหมาย (Embedded Letter Strategies) เป็นการนำอักษรตัวแรกมารวมเป็นคำใหม่ เช่น สุจิตฺติ (หัวใจนักปราชญ์) หรือนำอักษรแต่ละตัวในคำมาผูกประโยค เช่น สรวล (เสื้อรางวัลนั่งดู) เป็นภาพที่น่าหัวเราะ (วิบูลย์ ศรีโสภณ อ้างถึงในศิริพร ทวีชาติ, 2537, น.33) ตัวอย่าง

มหรสพ (มะหะระสบ) น. การเล่นรื่นเริงมีโฆษณาละคร (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2546, น.837)

เทคนิคการจำ คือ มหรสพ- มาหาเรลเพื่อน

จลาจล (จะลาจน) น. ความปั่นป่วนวุ่นวาย (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2546)

เทคนิคการจำ คือ จลาจล -จับลึงจะลัม (จลา; จับลึง - จล; จนลัม)

ตระเวน ก. ไปทั่ว ๆ รอบบริเวณ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2546, น.427)

เทคนิคการจำ คือ ตระเวน - ตรวจน (ตร; ตรว - เวน; วน)

เต็นท์ (อก. tent) น. กระโจมชั่วคราวทำด้วยผ้าหนาๆ สำหรับกันแดดและฝน (พจนานุกรมแปลไทย-ไทย อ.เปลื้อง ณ นคร, ออนไลน์)

เทคนิคการจำ คือ เต็นท์ หมายถึง เต้าเต็มทุ่ง (เต็น-เต้า-ไม้ไต่คู้-เต็ม-ท์-ทุ่ง)

4. การซ่อนคำ (Mnemonics) คือ การกำหนดรหัสคำเป็นการซ้ำคำ คำซ่อนเสียง คำซ่อนความหมาย เพื่อเชื่อมโยงกับความหมายคำศัพท์ที่ต้องการจำ ตัวอย่าง

เทคนิคการจำ ประสุมติการ จำว่า ประสุมติการ-การตลอด

ประสุมติการ จำว่า ประสุมติการ-เวลาตลอด

เทคนิคการจำ ประพาส (ไปเที่ยว) จำว่า ประพาส - ไปเที่ยว

ประภาส (แสงสว่าง) จำว่า ประภาส- ประภัสสร (แสงสว่าง)

5. การสร้างเสียงสัมผัส (Rhymes) การแต่งเป็นร้อยกรองหรือ เสียงสัมผัสสระ-พยัญชนะ เพื่อให้คล้องจองกัน

เทคนิคการจำ กริยา จำว่า กริยา-อาการ กริยา จำว่า กริยา-มารยาท
 ปรานี จำว่า ปรานี-น้องนี่เอ็นดู ปรานี จำว่า ปรานี - เณรคือชีวิต
 คร่ำครี (ว. เก่าเกินไป, ไม่ทันสมัย) คร่ำคร่า (ว. เก่าแก่จนชำรุดทรุดโทรม)
 คร่ำเครอะ (ว.สกปรก เปราะเปื้อน) (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542, น.222)

เทคนิคการจำ คร่ำครี - คือคิดไม่ทันสมัย (ใช้สิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ความคิดหัวโบราณคร่ำครี)
 คร่ำคร่า - มาคู่สิ่งของ (ใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น กระต๋อมเก่าคร่ำคร่า)
 คร่ำเครอะ-เปราะเปื้อน

บทสรุปและเสนอแนะ

การเรียนการสอนด้านภาษาควรจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษา ซึ่งคุณสมบัติของผู้มีทักษะการใช้ภาษาที่ดี คือ ความรู้ในภาษาและการสื่อสาร ดังที่ ไฮม์ส์ (Hymes อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548, น.22) กล่าวว่า “การใช้ภาษานั้นผู้พูดต้องมีความรู้ 4 ประการ ได้แก่ ความถูกต้องตามไวยากรณ์ ความยอมรับได้ ความเหมาะสม และการที่รูภาษานั้น ถูกใจมาแล้วหรือเรียกว่าสามัคติยะสื่อสาร (Communication competence) คือ มีความรู้ความเข้าใจภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ รู้ทั้งเนื้อหา (คือรู้ อะไรเกี่ยวกับตัวภาษา) และ รู้วิธีการ (รู้ว่าใช้ อย่างไร ด้วย” ดังนั้น กระบวนการเรียนการสอนควรมีเทคนิควิธีที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี ซึ่งการพัฒนาการเรียนรู้อันนี้ด้วยเทคนิคการจำ จึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้านภาษาและการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ในการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง

การจำ คือ กระบวนการเรียนรู้ของสมองที่สามารถคงสิ่งที่เรียนรู้และระลึกเรียกข้อมูลกลับมาใช้ได้เหมาะสมกับช่วงเวลาสถานการณ์ที่ต้องการ ซึ่งนักจิตวิทยาเชื่อว่า ความสามารถในการจำขึ้นอยู่กับความลึกของรหัสที่สมองมีการเรียนรู้และการฝึกฝน ซึ่งการเข้ารหัสที่ซับซ้อนจะช่วยให้คงสิ่งที่เรียนรู้ได้เป็นเวลานาน ดังนั้น การเสนอบทความเทคนิคการจำคำศัพท์เพื่อการเขียนตัวสะกดเพื่อนำไปประยุกต์ในการเรียนการสอนและช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีและจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางด้านข้อบกพร่อง การใช้ภาษาและการจำพบข้อบกพร่องการสะกด คำได้แก่ การใช้แนวเทียบผิด การสะกดคำตามตัวแบบ การสะกดคำโดยไม่ทราบความหมาย การสะกดผิดเพราะออกเสียงผิด การสะกดผิดเพราะใส่วรรณยุกต์ผิด ดังนั้นเทคนิคการจำคำศัพท์เพื่อเป็นแนวทางการเขียนสะกดคำ 5 วิธี ได้แก่ 1. คำแกน (The Keyword

Method) เช่น ลายเซ็น จำว่า ลายเซ็น-เน้นคน, เปอร์เซ็นต์ จำว่า เปอร์เซ็นต์-ตัวเลข 2. การแยกคำเป็นส่วนย่อย เช่น ประรณนา จำว่า **ป**ร**า**-**ร**ณ**า**, กะเพรา จำว่า **กะ**-**เพ**ร**า** 3. การแปลงตัวอักษรในคำทุกตัวให้มีความหมาย (Embedded Letter Strategies) เช่น มหรสพ จำว่า **มา**ห**า**ร**า**ล**ิ**เพ**ื่อ**น, จลาจล จำว่า จับล**ิ**งจะล**ั**ม 4. การซ้อนคำ เช่น ประสูติการ จำว่า **ประ**สู**ติ**การ-การ**คล**อ**ด**, ประสูติกาล จำว่า **ประ**สู**ติ**การ-เว**ล**า**ค**ล**อ**ด 5. การสร้างเสียงสัมผัส เช่น กริยา จำว่า **กริ**ยา-**อ**า**ก**าร, กริยา จำว่า **กริ**ยา-**ม**าร**ย**า**ท**

เทคนิคการจำอย่างมีความหมายเป็นกระบวนการเรียนรู้ด้านภาษาที่สำคัญเพราะเป็นการเข้าใจความหมายคำศัพท์อย่างมีเหตุผล ด้วยเทคนิคการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับกฎเกณฑ์เดิมอย่างมีความหมาย จะส่งผลให้คงความรู้ ระลึกคำและต่อยอดการเรียนรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี ดังนั้นการนำเสนอเทคนิคการจำคำภาษาไทยที่เป็นข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำก็เพื่อสะท้อนให้เห็นความสำคัญการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย อันจะนำไปเป็นแนวทางด้านการเรียนการสอนและเป็นฐานข้อมูลในการทำวิจัยในชั้นเรียนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). การเขียนสะกดคำ. สืบค้นจาก: <https://www.moe.go.th/>.
- กองเทพ เคลือบพณิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชลลดา เรืองฤทธิ์ราวี. (2553). ผลการใช้กลวิธีช่วยจำเพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฐาปกรณ์ อ่วมสถิตย์, ลักขณา รุ่งโรจน์ และกนกวรรณ ศรีบุญธรรม. (2562). การแก้ไขปัญหาการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ถูกต้องในร้านอาหารบริเวณสถานศึกษา อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี. โครงการวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- ณัฐชา เรืองเกษม. (2547). การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ดุสิตา ชันธพงษ์.(2560).การสอนคำศัพท์ให้เกิดประสิทธิผล.สืบค้นจาก : <http://www.oea.educate.rtf>
Af.mi.th/images/How-to-Teach-Vocabulary-Effectively.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2550). การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- บุญญาพร ทองจันทร์. (2560, มกราคม-พฤษภาคม). ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม). **วารสารช่อพะยอม**. 28 (1), 125-132.
- ประดินันท์ อุปรมัย. (2540). เอกสารคำสอนชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา (มนุษย์กับการเรียนรู้) (พิมพ์ครั้งที่ 15). โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช : นนทบุรี.
- ปรีชา ทิชนพวงศ์. (2523). **ลักษณะภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- พจน์ศรีรินทร์ ลิ้มปิ่นนันทน์. (2560). เทคโนโลยีความเป็นจริงเสริมส่งเสริมความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ. **Journal of Technology Management Rajabhat Maha Sarakham University**. 4(2), 7-16.
- พาสณา จุลรัตน์. (2548). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มัลลิกา คณานุรักษ์. (2547). **จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.
- วนิดา ฉัตรวิรามคม. (2556). **นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการสอนวิทยาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2540). **จิตวิทยาการศึกษา**. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วรรณิ โสมประยูร. (2544). **การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ศิริพร ทวีชาติ. (2537). **ผลของการใช้เทคนิคการจำในแบบฝึกการเขียนคำภาษาไทยที่มักสะกดผิดสำหรับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพงษ์ ศรีพยาด. (2553). **การพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรบัณฑิต, สาขาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุจรีต เพียรชอบ. (2539). **ศิลปะการใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุภัทร แก้วพัตร. (2560). **ภาษากับสังคม**. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2533). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรรัตน์ อักษรกาญจน์. (2559). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558. ราช
ภัฏเพชรบูรณ์สาร. 18(2), 65-74.

ไสว เลี่ยมแก้ว. (2528). ความจำของมนุษย์ : ทฤษฎีและวิธีสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2544). ภาษาศาสตร์สังคม (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อุบลรัตน์ เพ็งสลิย์. (2535). ความจำมนุษย์ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.